

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/156/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212222735
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Vanca
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7212222735.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Vancu a členov senátu JUDr. Drahomíry Brixiovej a JUDr. Gabriely Varhalíkovej v spore žalobcu: Q. J., nar. XX.X.XXXX, D. XX, G., zastúpeného JUDr. Igor Šafranko, advokát, Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: UniCredit Bank Czech Republik and Slovakia, a.s., Želetavská 1525/1, Praha 4 - Michle, Česká republika, IČO: 64 948 242, o povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 38Cb/88/2007, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Košice II č.k. 38Cb/77/2012-43 zo dňa 27.3.2015 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie súdu prvej inštancie.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie návrh žalobcu (navrhovateľa) zo dňa 26.7.2012 na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 38Cb/88/2007 zamietol a takisto zamietol návrh žalobcu (navrhovateľa) zo dňa 26.7.2012 na odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 38Cb/88/2007-158 zo dňa 13.1.2010. Zároveň vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca v návrhu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 38Cb/88/2007 poukázal za skutočnosť, že zmluvu o úvere uzatvoril ako fyzická osoba s bankou (teda právnickou osobou), ktorá poskytovala spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal možnosťou posúdenia zmluvy o úvere, ako zmluvy uzatvorenej podľa ustanovení právnej úpravy zameranej na ochranu spotrebiteľa aj napriek tomu, že zmluva o úvere vykazuje znaky spotrebiteľskej zmluvy. Toto nesprávne posúdenie sa najviac prejavilo v rozhodovaní o priznaní úrokov z omeškania vo výške 30% ročne (vyčíslených vo výške 11.350,84 eur), čo je v rozpore s § 517 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto je rozsudok z 13.1.2010 v uvedenom rozsahu nezákonný. Na podporu svojich tvrdení poukázal na judikatúru Súdneho dvora a komentár k Občianskemu súdnemu poriadku ako aj na viaceré rozhodnutia súdov SR, z ktorých vyplýva, že sankcie za omeškanie vo výške 0,10% - 0,25% denne, t.j. 36,5% - 91,25% ročne sú v rozpore s dobrými mravmi a predstavujú tak neprimeranú sankciu, ktorá je neprijateľnou zmluvnou podmienkou Smernice Rady 93/13/EHS (viď. Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 17C/134/2008-31, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/46/2009, rozsudok Okresného súdu Galanta sp.zn. 23C/154/2008). V tejto súvislosti uviedol, že v čase, keď sa prvýkrát omeškal so splátkou pre spotrebiteľa, prípustné občianskoprávne úroky z omeškania predstavovali zlomok súdom priznaných sankčných úrokov (§ 517 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.). Ak by súdy správne aplikovali občianskoprávne predpisy nemohol by ani jeden súd veriteľovi priznať vyššie úroky ako tie, ktoré ustanovuje nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.. Právnym posúdením súdu prvého stupňa tak spotrebiteľ utrpel značnú ujmu a

zároveň došlo k bezdôvodnému obohateniu veriteľa. Z viacerých súdnych rozhodnutí v exekučných konaniach (napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7CoE/34/2009) nachádzajúcich sa na stránke Ministerstva spravodlivosti SR možno vyvodiť, že takýto úrok je v rozpore s dobrými mravmi. Ak by sa mal súd opätovne zaoberať so zohľadnením záverov, je ako spotrebiteľ presvedčený, že by v rámci predbežnej otázky musel posúdiť viaceré zmluvné podmienky, a to so zreteľom na ich nesúlad so zákonom, európskymi pravidlami na ochranu spotrebiteľa a dobrými mravmi. Zdôraznil, že v neprospech spotrebiteľa došlo k dojednaniu neprímeraných sankcií, a to zmluvných pokút a úrokov z omeškania; k dojednaniu nejasných a pre spotrebiteľ nezrozumiteľných podmienok zmluvy, na ktoré nadväzovala hrozba uloženia sankcie. Podmienky zmluvy spôsobujúce nerovnováhu v právach a povinnostiach nemôžu obstáť už len so zreteľom na ustanovenia Smernice Rady 91/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá bola platná už v čase rozhodovania súdu prvého stupňa. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora - rozsudok z 27.6.2000 spojené prípady C-240/98 až C-244/98 a rozsudok z 21.11.2002 sp.z. C-473/2000 a konštatoval, že vnútroštátny súd porušil komunitárne právo zamerané na ochranu spotrebiteľa. Žalobca nevedel o rozhodnutí NS SR sp.zn. 5MCdo/20/2009 a sp.zn. 4MCdo/8/2010 ani o súdnom konaní, keďže zo spisu vyplýva, že mu bola ustanovená opatrovníčka, rozsudok bol žalobcovi doručený až 15.7.2012, a preto má za to, že obnova konania môže prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

3. Súd prvej inštancie z obsahu spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 38Cb/88/2007, zistil, že pôvodný žalobca HVB Banka Slovakia a.s. žiadal aby súd uložil odporcom v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť mu sumu 1.010.686,77 Sk s príslušenstvom spolu s náhradou trov konania a trov právneho zastúpenia titulom nezaplatenia splátok úveru v zmysle Úverovej zmluvy č. 110/5 PL o poskytnutí úveru na nákup spotrebného tovaru zo dňa 13.4.2005. Odporcom v 1. rade bol Q. J., nar. XX.X.XXXX, t.j. žalobca (navrhovateľ) povolenia obnovy konania.

4. Súd prvej inštancie citujúc ust. § 228 ods. 1, § 230 ods. 1, § 232 a § 234 O.s.p. konštatoval, že obnovu konania je treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, čo znamená, že ním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu z taxatívne stanovených dôvodov a v presne určených lehotách, inak sa právo prekluduje. Predpokladom podania mimoriadneho opravného prostriedku je splnenie tak subjektívnej ako aj objektívnej podmienky prípustnosti tohto opravného prostriedku.

5. Pokiaľ ide o posúdenie lehoty na podanie návrhu na obnovu konania, (keďže z tvrdenia žalobcu vyplýva, že rozsudok mu bol doručený až 15.7.2012, kedy sa aj oboznámil s judikatúrou Súdneho dvora a dozvedel sa o rozhodnutí NS SR sp.zn. 5MCdo/20/2009), v tejto súvislosti súd prvej inštancie konštatoval, že v spise sp. zn. 38Cb/88/2007 sa na čl. 164 nachádza Úradný záznam o nazretí do súdneho spisu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že žalobca do spisu nahliadol dňa 20.4.2010, v čase od 9.45 hod. do 10.45 hod. ako aj, že boli vyhotovené kópie, okrem iných čl. 158 - 162 (Rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 38Cb/88/2007-158 zo dňa 13.1.2010).

6. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že v čase rozhodovania okresného súdu platil zák. č. 250/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a taktiež už bola do nášho právneho poriadku transponovaná Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Súd rozhodoval platobným rozkazom v roku 2008, preto žalobca mal dostatok času oboznámiť sa s platnými a účinnými zákonmi. Ak tak neurobil vlastným zavinením, resp. z dôvodu nevedomosti nevyužil svoje zákonom dané právo brániť sa proti podanému návrhu na začatie konania.

7. S poukazom na judikatúru Súdneho dvora (Rozhodnutie SD C-2/06 vo veci Kempter, 12.02.2008, Zb. S.I-411, body 38 a 39; C-224/01 z 30.9.2003 vo veci Köbler, Zb. S.I-10239, bod 36 a 38) súd prvej inštancie uzavrel, že rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 38Cb/88/2007-158 zo dňa 13.1.2010, nadobudol právoplatnosť dňa 9.3.2010. Žalobca podal návrh na súd až 2.8.2012, preto nebola splnená základná zákonná podmienka pre podanie návrhu na obnovu konania včas, keďže nebola dodržaná 3-mesačná subjektívna lehota stanovená v § 230 ods. 1 O.s.p., ktorej splnenie je pre podanie návrhu na obnovu konania nevyhnutné.

8. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh na obnovu konania bol podaný oneskorene, a preto návrh žalobcu na obnovu konania zamietol a z tých istých dôvodov zamietol aj návrh žalobcu na odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 38Cb/88/2007 - 158 zo dňa 13.1.2010.

9. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol napadnuté uznesenie zmeniť a návrhu na povolenie obnovy konania a návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku vyhovieť, alternatívne napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konania.

10. Uviedol, že v predmetnom právnom vzťahu ide o zmluvu medzi dodávateľom a spotrebiteľom a že na finančnom trhu a v zmluvnom vzťahu došlo k použitiu nekalých zmluvných podmienok a porušeniu kogentných noriem určených na ochranu spotrebiteľa. Súdny dvor viackrát judikoval, že záväzok štátu, postarať sa o to, aby nekalé podmienky spotrebiteľa nezaväzovali, vyjadrený v čl. 6 Smernice Rady 93/13 EHS, treba považovať za kogentné ustanovenie. V rozhodnutí C-76/10, povyšuje Súdny dvor túto požiadavku na úroveň vnútroštátnych pravidiel verejného poriadku a teda pravidiel, na ktorých spoločnosť musí bezvýhradne trvať. Ide o princípy, ktoré sa musia považovať za podstatné dôvody, aj na prelomenie materiálnej právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Nemali by byť žiadne pochybnosti o význame princípu právnej istoty, ktorý vyplýva z právoplatného rozhodnutia súdu. Sú však z celospoločenského hľadiska dôvody, pre ktoré je výnimočne dôležité upustiť od tejto zásady a to z podstatných dôvodov.

11. Žalobca sa až od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS dozvedel o tom, že v zmluve sa nachádzajú neprijateľné podmienky. Už len samotná skutočnosť, že sa objavili pochybnosti o kvalite spotrebiteľskej zmluvy, vyvolávajúce pochybnosti, či nejde o neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve žalobcu, je relevantná z hľadiska povolenia obnovy konania. Túto skutočnosť žalobca nemohol v čase vydania súdneho rozhodnutia nijako použiť, pretože ani súd, ktorý v zmysle judikatúry Súdneho dvora mal ex offio zakročiť, tak neučinil.

12. V štádiu rozhodovania súdu o návrhu na povolenie obnovy konania, by súd nemal s konečnou platnosťou robiť závery o základnej veci, ale malo by stačiť, že nové zistenia môžu privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie po prelomení materiálnej právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Ak by sa súd zaoberal pri vydávaní súdneho rozhodnutia všetkými zmluvnými podmienkami, tento návrh by sa nepodával. Na povolenie obnovy konania by mali postačovať tvrdenia o existencii neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve a po povolení obnovy konania už vo veci samej, na základe dokazovania, by mal súd vyhodnotiť jednotlivé zmluvné podmienky so zreteľom na všetky relevantné okolnosti podľa čl. 4 ods. 1 Smernice 93/13. Súdne rozhodnutie je preto z vyššie uvedených dôvodov v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok vo veci Océano Grupo Editoriale ako aj na rozsudok MOSTAZ CLARO, v ktorých je kladený vysoký dôraz na ochranu spotrebiteľa pred nekalými podmienkami. Teda dôvod na obnovu konania, pre rozpor súdneho rozhodnutia s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ je daný vo vzťahu k viacerým rozhodnutiam Súdneho dvora (viď. rozsudok vo veci C-618/10, Banco Español de Crédito SA c/a Joaquín Calderón Camino; rozsudok vo veci 14/83 z 10.4.1984; rozsudok vo veci 79/93 z 10.4.1984).

13. V ďalšom žalobca v odvolaní zdôraznil, že to, že nepodal odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej, je klasickým príkladom konania spotrebiteľa, keď priemerný spotrebiteľ nedokáže posúdiť neprijateľné zmluvné podmienky, ani nekalé obchodné praktiky v zmluvách, ktoré sú právnym základom uplatňovaného nároku a nedokáže využiť procesné inštitúty na svoju obranu (viď. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-429/95). Nečinnosť spotrebiteľa nemôže byť v takom prípade považovaná za konkludentný súhlas, ale je prejavom len rezignácie neinformovaného spotrebiteľa, ktorý nevie o neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré napriek ich absolútnej neplatnosti žalobca uplatňuje. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6MCdo/9/2012 zo 16.1.2013.

14. V prípade neexistencie právnej úpravy spoločenstva pre príslušnú oblasť je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu stanoviť procesné podmienky, ktoré majú zabezpečiť ochranu práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z práva spoločenstva podľa zásady procesnej autonómie členských štátov pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada rovnocennosti), a že nespôsobujú faktickú nemožnosť alebo nadmerné sťaženie výkonu práv priznaných právnym poriadkom spoločenstva (zásada efektivity). Cieľom povolenia obnovy konania potom, čo spotrebiteľ predloží skutočnosti a dôkazy, o ktorých bez svojej viny nevedel v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, je snaha o vylúčenie zo života bežných ľudí neprimeraných podmienok, ktoré zhoršujú kvalitu života a tak naplňať cieľ čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS „postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali“. Priemerný spotrebiteľ nemá vedomosť o tom, že zo strany dodávateľa dochádza k systémovému porušovaniu spotrebiteľského práva prostredníctvom neprijateľných zmluvných podmienok. Uvedená skutočnosť je priemernému spotrebiteľovi zrejmä až z kontaktu so združeniami na ochranu spotrebiteľov a od iných informovaných subjektov. Žalobca tieto informácie nemal v pôvodnom konaní.

15. K prípadnej argumentácii, v zmysle ktorej rozhodnutie Súdneho dvora EÚ podľa ustanovenia § 228 ods. 1 O.s.p. musí priamo, vecne a personálne súvisieť s pôvodným konaním a nemôže ísť o akékoľvek rozhodnutie, dal do pozornosti komentár k Občianskemu súdnemu poriadku. V č. 7 ods. 2 Ústavy SR je deklarovaná záväznosť právnych aktov Európskej únie a ich prednosť pred zákonmi SR (princíp priority). Vnútroštátne rozhodnutie teda musí byť v súlade s rozhodovacou líniou Súdneho dvora EÚ. Cieľ čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách „zbaviť spotrebiteľa neprijateľných podmienok...“ musí byť napĺňaný v rovine pravidiel verejného poriadku (uznesenie Súdneho dvora EÚ sp.zn. C-76/10).

16. Teda návrhom na povolenie obnovy konania v žiadnom prípade nedochádza k spochybňovaniu princípu právnej istoty a zásady res iudicatae. Naopak princíp právnej istoty pripúšťa, aby v rámci konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch pre zabezpečenie ochrany práv a právom chránených záujmov účastníka boli preskúmané a prípadne aj zrušené už právoplatné rozhodnutia súdov.

17. Pokiaľ okresný súd vo vzťahu k subjektívnej lehote, k dôvodu na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm.e/ O.s.p. argumentuje nadobudnutím účinnosti zák.č. 384/2008 Z.z. a tým dospel k záveru, že návrh žalobca mohol podať len do 16.1.2009, žalobca uvádza, že tieto úvahy nemajú oporu v zákone. Subjektívna lehota začína plynúť pri rozsudkoch Súdneho dvora EÚ. O všetkom, čo bolo uverejnené v úradnom vestníku EÚ platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa týka a že domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov ES a EÚ je nevyvrátiteľná. Zákonodarca v § 230 ods. 1 O.s.p. rozlišuje pojmy „dozvedel sa“ a „mohol uplatniť“. Zákonodarca nehovorí, že návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keďže ten, kto obnovu konania navrhuje sa dozvedel alebo mohol dozvedieť o pôvode obnovy, ale len „dozvedel sa“ a dodáva „alebo od času, keď ho mohol uplatniť“. Tieto podmienky nemusia byť splnené súčasne, ale alternatívne. Z uvedeného logicky vyplýva, že dôvod obnovy konania je možné uplatniť len vtedy, keď sa o ňom žalobca dozvedel. Ak sa o ňom nedozvedel, nemohol ho uplatniť. Na druhej strane, ak sa aj žalobca o dôvode obnovy aj dozvedel, nemusí mať vždy možnosť uplatniť ho v tej istej trojmesačnej lehote, v akej sa o obnove konania dozvedel. Teda, ak sa žalobca o dôvode obnovy konania aj dozvedel, ale ho nemohol uplatniť, môže návrh na obnovu konania podať v trojmesačnej lehote, ktorá plynie odo dňa, keď dôvod na obnovu konania už môže aj uplatniť, aj keď sa o ňom dozvedel už skôr, ale ho skôr uplatniť nemohol. V každom prípade, však dôvod na obnovu konania možno uplatniť len vtedy, keď sa žalobca obnovy o dôvode na obnovu dozvedel. Nie je preto dôležité to, či sa žalobca mohol o dôvode obnovy dozvedieť, ale to, či sa o dôvode obnovy dozvedel.

18. Na podporu svojej argumentácie, týkajúcej sa lehoty podľa § 230 ods. 1 O.s.p. poukázal na uznesenia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 13Co/147/2014 z 19.2.2015, sp.zn. 3Co/89/2014 z 2.7.2014, sp.zn. 21Co/141/2013 z 29.1.2014, sp.zn. 4Cob/2/2013 z 23.4.2013, sp.zn. 20Co/15/2013 z 30.4.2013.

19. Taktiež dal do pozornosti, že o obdobných návrhoch už mnohé okresné sudy rozhodli tak, že návrhu na povolenie obnovy konania vyhovel.

20. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

21. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 zák.č. 160/2015 Z.z. - Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vec prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

22. Toto odvolacie konanie začalo podaním odvolania dňa 11.5.2015, teda za účinnosti Zákona č. 99/1963 Zb. - Občianskeho súdneho poriadku.

23. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí Civilný sporový poriadok aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti, teda pred 1.7.2016.

24. Podľa § 470 ods. 2 prvá veta CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku zostávajú zachované.

25. Keďže odvolanie bolo podané ešte pred 1.7.2016, odvolací súd posúdil vec podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Dôvodom je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok 2 ods. 1, 2 CSP), ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (článok 3 ods. 1 CSP).

26. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje jeho vecnú správnosť (§ 387 ods. 2 CSP).

27. K námietkam uvedeným v odvolaní navyše uvádza, že podľa vtedy platného ust. § 228 ods. 1 písm.a/ O.s.p. rozhodnutia, ktoré mohli mať za následok pripustenie obnovy konania, majú povahu skutočností. Predmetom rozsudkov Súdneho dvora EÚ bolo posudzovanie skutočností a tieto rozhodnutia boli vydané po právoplatnosti konania v tejto veci.

28. Podľa ustálenej súdnej praxe takéto rozhodnutia sú spôsobilé vyvolať účinky, v dôsledku ktorých by mohla byť povolená obnova konania.

29. Súd prvej inštancie v tomto smere správne posúdil, že žalobca nárok na obnovu konania nepodal v zákonnej lehote a výklad uvedený v odvolaní by znamenal jej predlžovanie, ktoré nie je prípustné.

30. Preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil napadnuté uznesenie ako vecne správne.

31. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) /§ 428 C.s.p./.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).